

Foto: archiv autora

Rozhovor

LUBOMÍR ČINČURA

„Děláš fotky podle toho, jakou hudbu posloucháš.“

Otázky kladi: ŠIMON PIKOUS, odpovídal: LUBOMÍR ČINČURA, www.lsfliberec.cz

příběhy a fotografovat je. Nejdříve jsem fotil pro sebe do šuplíku. Nicméně mě to celé napadlo k dalším studiím, tentokrát fotografie. To bylo někdy kolem roku 2012.

Máš nějaké fotografické zaměření?

Reportér lidských duší (*s úsměvem – pozn. autora*). Celá fotografická cesta se odvíjela chronologicky. Nejdříve jsem fotil krajiny, potom lidi, street a později subjektivnější pohled. Nakonec, a to i díky Liberecké škole fotografie, jsem se dostal k inscenované fotce. Pracuji s modely, režírui je do obrazů, které mám dopředu připravené a leckdy i naskicované. Avšak stále hrají hlavní roli zmíněné lidské příběhy.

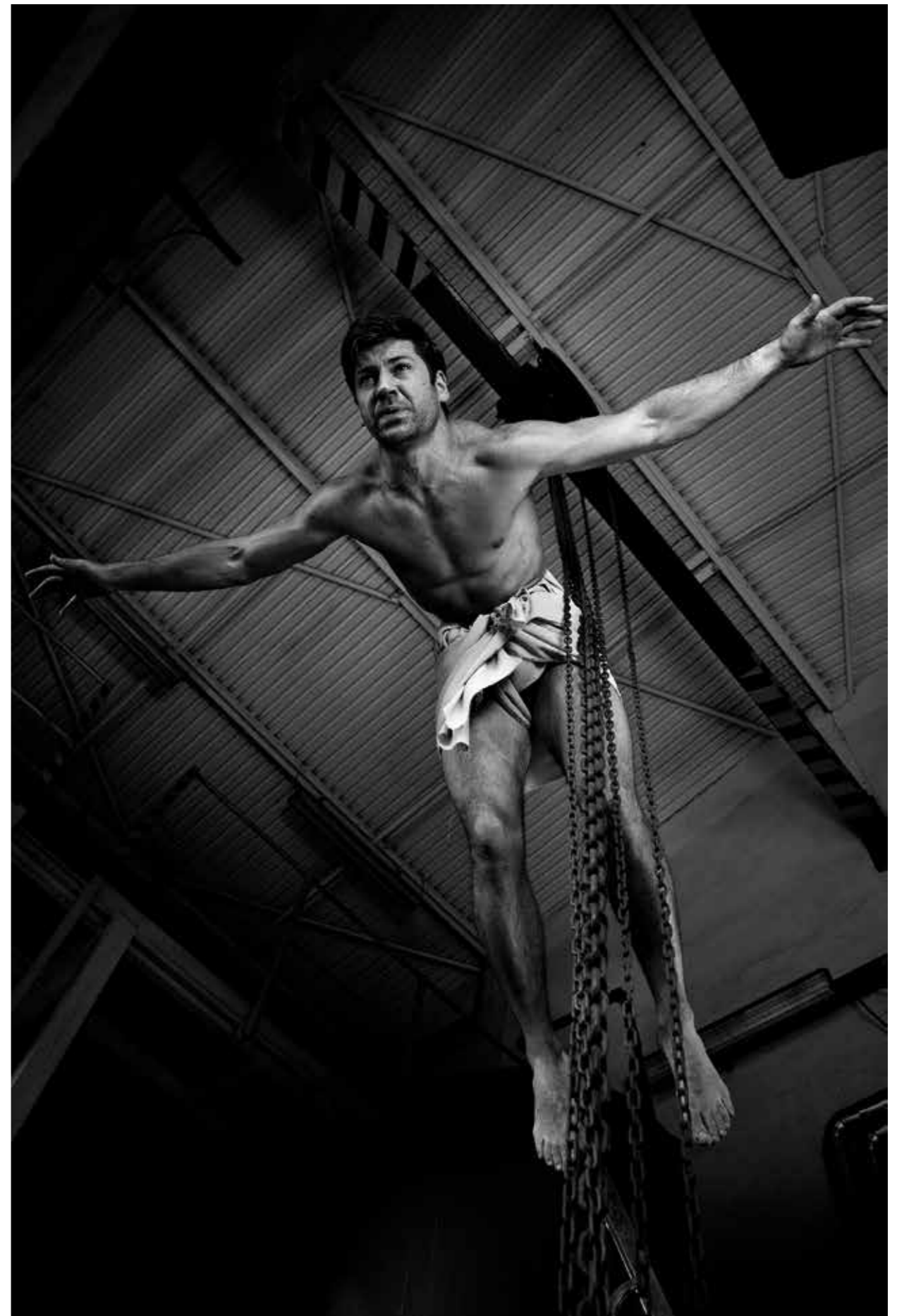
V kategorii, pro zjednodušení ji nazvěme street foto nebo lépe živá fotografie, jsi úspěšný, aspoň pokud vím. Vystavuješ, občas vyhraješ nějakou soutěž doma i v zahraničí,

publikuješ. V dnešním čísle FotoVideo se ovšem zaměříme na tvou méně známou tvorbu. Čtenáři si mohou prohlédnout tvé dvě další polohy. Jedna je na poli inscenované fotografie a druhá pracuje s neživými předměty. Co když se tě teď zeptám: A co ty rezavé plechy?

Ano, to je druhá větev tvorby ovlivněná informelem a hlavně fotografiemi Čestmíra Krátkého. Baví mě hledat ve sběru zrezavělé plechy a dávat jim nový život, prostor pro naši fantazii...

A mě zase baví tvoje určitá hravost. Příkladně jak jsi reagoval na olympiádu 2020. Na té je zajímavá paralela, že se jedná o zrezavělé předměty a stejně tak sportovci rezavějí, když nemohou závodit.

Loni vzniklo několik piktogramů, kterými jsem reagoval na neuskutečněnou olympiádu

↑ Íkaros 2

↑ Obraz podle Dalího II

↑ Pocta Čestmíru Krátkému

v Tokiu. Je to milá odbočka, spíš domácí cvičení, ale bavilo mě. Pochopitelně těch obrazů a témat s hřebíky mám víc.

Práce se zrezivělými hřebíky, plechy... ono to je asi trochu blízké tvému oblíbenému surrealismu, že? Nakonec jedna z fotografií odkazuje přímo na Dalího.

Ano, miluji surrealismus a impresionismus, leč surrealismus suverénně vede. Zmíněný Dalí je pro mě nejenom malíř, taky tvůrce šperků, soch a vizí.

Máš nějaké vzory i ve fotografii?

Jen tak v rychlosti mě napadají Henri Cartier-Bresson, Čestmír Krátký a v nespolední řadě i Josef Koudelka či Tibor Huszár. Popravdě jsou to jen namátkově vybraná jména. Těch inspirujících autorů je opravdu víc. Vzpomínám si na film *Fotograf* o Janu Saudkovi, a i když ho nemusím, z filmu jsem si hodně odnesl – způsob jeho myšlení, životní cesta...

A teď otázka do rvačky: analog, nebo digitál?

Začal jsem pochopitelně analogovou fotkou. Potom jsem se jako všichni nahnul do digitálu, co největšího s nejvyšším rozlišením a nejlepší optikou. Víceméně loni přišlo rozhodnutí vrátit se k analogu. Jediné, čemu jsem se dlouho bránil, byl mobilní telefon. Nakonec jsem byl skrze Janu „donucen“ začít jej používat (*Jana Hunterová vede v hodinách Liberecké školy fotografie mimo jiné i kurátorský seminář se zadáním připravit a prezentovat soubor fotografií pořízených mobilním telefonem – pozn. autora*). Dá se to, jenže mi to k srdci nepřišlo. Je to všechno takové předpřipravené, možná taky dílem o náhodě a já chci ovládat svůj přístroj sám. Ano, mobil je při ruce, lehký, nenápadný, ale moje cesta to není.

↑ Íkaros 1

Při svém hledání se necháváš inspirovat jiným uměním?

Joj, to je těžká otázka, dobře: jsem velmi inspirovaný malbou, ale i literaturou, poezií, ve které činím malé krůčky, filmem, prostě kulturou. Svou důležitou roli hraje hudba – jak klasická, tak moderní. Jednou jsem dceři řekl: „Děláš fotky podle toho, jakou hudbu posloucháš.“ Mnohokrát se to potvrdilo. Z některých fotek mám i pocit, že je na nich vidět, pod vlivem jaké hudby byly pořízeny.

Zmínili jsme školy, máš vystudovanou jadernou fyziku. To je exaktní věda, alespoň si to tak představuji. Není to v rozporu s uměním? Moje představa je, že kdo má technickou školu, umí narýsovat čáru...

Není! (Lubo mi skočil do řeči – pozn. autora) Však Einstein taky hrál na housle. Navíc jsem absolvoval doktorandské studium v subjaderné fyzice, to už s narýsovanou čárou nemá společného nic. To znamená, že pronikneš do podstaty světa, hmoty, žití... A pak jsem studoval i filosofii. Dává mi to větší vhled a chuť pochopit podstatu lidského dění a to pak zachytit na film nebo čip, jak kdo chce. Takže odpověď je: Skvělým způsobem se to doplňuje.

Když jsme probrali školy, co tě vedlo, že ses přihlásil do LŠF na kurz dálkového studia tvůrčí fotografie? (čtyři semestry – pozn. aut.)

Věděl jsem, kde mám slabiny a chtěl jsem na nich zapracovat.

Dobrá, ale vždyť je tady, co se kurzů týče, obrovská konkurence.

S manželkou, moje žena se tomu věnovala daleko intenzivněji, jsme si dali na hromadu nabídky, k nim sklenku vína a tahle zvítězila. Nelitujeme.

Na Nikolu se ještě zeptám, ale pokračuj.

Díky. Na řešení slabin pracuji i díky předmětům, co zde máme. Nakonec je inspirativní vidět i práci lektorů. Sleduji spolužáky, jakým směrem jdou a v čem mě můžou ovlivnit či obohatit. Kromě předmětů jsou důležité také konzultace. Tam se naučím sakramentsky hodně. Podívej se, v ročníku je dvanáct frekventantů, dvanáct různých pohledů na

„Musíš se naučit dívat se na své fotky cizíma očima, mluvit o nich, ale navíc – a to je důležité – i poslouchat názory druhých. To je nesmírně těžké, za to jsem obrovsky vděčný.“

fotografii, mimo pedagogů pochopitelně. Je to takové první auditorium. Musíš se naučit dívat se na své fotky cizíma očima, mluvit o nich, ale navíc – a to je důležité – i poslouchat názory druhých. To je nesmírně těžké, za to jsem obrovsky vděčný.

Když se bavíme o Liberecké škole fotografie, kdybys ji měl krom již zmíněného, doporučit, kvůli čemu by to bylo? Třeba někdo nad přihlášením ke studiu váhá.

Přiblížím to na jiném příkladě. Oslovila mě rozdílnost a podobnost světových náboženství. Chtěl jsem si ta hlavní prostudovat, abych věděl, o čem jsou. Tu jsem si něco přečetl, tu se na něco podíval. Pak jsem přišel na filosofickou fakultu a tam jsem dostal manuál jak na to. Co mi trvalo dlouhou dobu, najednou šlo rychle. Dostal jsem strukturu, získal orientaci v tématech, věděl jsem, kam síly napnout a co lze vynechat. A totéž je LŠF. Je tu systém, je to velice intenzivní. Neříkám, že se nedá dosáhnout stejného výsledku jinou cestou, ale asi nebude tak připravená.

Tvoje manželka taky fotí, dokonce jste se brali někdy v prvním semestru výuky. Nežárli na fotku, nepopichujete se?

Myslím si, že ne. My se známe pochopitelně dýl. Ona je grafička, šperkačka, taky

vystavovala. Seznámili jsme se na fotografickém zájezdu v Kyrgyzstánu. Zezačátku jsem ji trochu učil, dá-li se to tak říci, pak přišel bod zlomu. Na jednu radu odpověděla: „Ne, ne, já to budu dělat jinak.“ Bylo mi jasné, že půjde dál svou vlastní cestou. Ona je však můj první kritik, hodně nad fotkami diskutujeme. Vyslechnu si její podněty, jsou pro mě důležité, protože se můžu zamyslet nad svou prací i z jiného úhlu pohledu. A ačkoli někdy fotíme identické věci, výsledky jsou jiné. Ona totiž poslouchá jinou hudbu než já. Takže nekonkurujeme si, ale doplňujeme se.

Jaké máš projekty a plány?

Mám rozdělanou práci s tématem Kytice, taky se chci poprat s tygrem (*W. Saroyan, Tracyho tygr* – pozn. autora). K Íkarově pádu chci dodělat Minotaurovo bludiště. V Kladně se rodí soubor k poctě Krátkého. Rozhodně se nebudu nudit.

Chtěl by ses někdy živit fotkou?

Ano, chtěl, ale jsem realista. Někjaké fotografie se prodaly na mých výstavách, to mě těší. Jenže dnes si bez problémů pořídí kvalitní a dostupnou techniku každý a pak fotí, i když ne všichni to umí, čímž vzniká přetlak v nabídce oproti poptávce. Raději si to nechám jako koníčka. Navíc pokud bych si chtěl vydělat, musel bych začít poslouchat populární hudbu, jakou poslouchají mí potenciální zákazníci. A to mi za to nestojí.

To je hezký závěr. Já ti, Lubo, přeji, ať tě focení i nadále baví, ať neztrácíš inspiraci a zrealizuješ přinejmenším polovinu nápadů. Díky za rozhovor. •

ING. BC. LUBOMÍR ČINČURA

Narodil se 21. září 1964 v Lučenci, po maturitě odešel do Bratislavy, kde absolvoval Katedru jaderné fyziky a techniky na SVŠT a po několika letech i Filozofickou fakultu UKF v Nitře. Ve fotografické tvorbě se zabývá příběhy lidí, ať již odpozorovanými nebo inscenovanými. Dalším tématem, kterému se věnuje, jsou struktury dřeva, omítek a rezavých ploch, v nichž se snaží objevovat jiné světy a dimenze.

V roce 2004 získal ocenění Světový fotograf roku v soutěži organizované Mensa International v Chicagu. Má za sebou několik samostatných výstav.

Žije a pracuje v Praze s manželkou Nikolou, také fotografkou. Společně absolvovali dlouhodobý kurz Dálkové studium tvůrčí fotografie v Liberecké škole fotografie.